

кацитѣ; той рови и между старитѣ дѣски, натрупани тамъ отдавна — ржцетѣ му сж обзети отъ радостно безпокойство. Не е лесно да намѣришъ нѣщо въ тѣзи купища отъ стари изоставени нѣща, натрупани отъ години. Все пакъ, трѣбва да намѣри малката-копачка, той иска да копне тукъ и тамъ въ двора- Цвѣтята отдавна измушиха прѣстѣта и цвѣтятъ, пѣкъ и дърветата, като хората, искатъ грижи. Ала кжде ли е тази копачка? Той почна да се ядосва. Така е то, когато човѣкъ не помни! Той разблѣска всичко и накрая се сѣти, че бѣше я пѣхналъ подъ гредата. Измъкна я оттамъ, излѣзе въ двора и почна да копае. Драго му е да рови влажната рохкава земя.

— Момичето дойде съ кафето.

— Защо се смѣешъ? — пита бащата.

— Ами... че... весело ми е, тате.

— Весело, весело!.. Я вземи чашата, да не се счупи!

Момичето взема чашата.

— Какво да сготвимъ?

— Каквото искате.

— Ти все така, тате, пѣкъ сетне се сърдишъ.

Не, днесъ той не иска да се сърди. Може би утре. Тогава ще каже на дѣщеря си и за очитѣ. Ще каже и за усмивката ѝ.

Ала скоро бащата забравя всичко и го обзиратъ други мисли.

Той изчиства ржцетѣ си, облича палтото си. Излиза.

Насреща му изляя едно кларне като пуякъ. Забумтѣха тумбалета. Запѣха сладко цигулки: гласовѣтѣ имъ идѣха отъ дълбочината на вѣковетѣ, когато се е творила бѣлгарската пѣсенъ. Развикаха се люде съ кривнати шапки. Хората полудѣха да се женятъ. Пролѣтѣта напълни сърдцата имъ съ лудо вино. Странитѣ на момичетата се зачервиха като ябълки. Сърдцата на момче-